

Korps Mobiele Colonnas in het zilver

MS Actief dienende leden van de krijgsmacht vinden in het vieren van een jubileum van hun eenheid of van het bondgenootschap waarin zij hun taken vervullen vaak aanleiding zich met onverholven voldoening te uiten over het succesvolle functioneren van die militaire organisatie: „Mede door onze gezamenlijke inspanningen kon in de achter ons liggende periode het op oorlogsvoorkoming en crisisbeheersing gerichte beleid worden verwezenlijkt en de vrede worden bewaard”. Die alleszins begrijpelijke satisfactie vloeit dan rechtstreeks voort uit het welslagen van de opzet, waarin als ideaal geldt dat heel de goed geoliede oorlogsmachinerie juist níét in actie behoeft te komen doordat haar kwaliteit, kwantiteit, beschikbaarheid en geloofwaardigheid garant staan voor een doeltreffende deterrent. Een dergelijk klopje op de eigen schouder lijkt evenwel niet ten deel te vallen aan hen die behoren tot wat aanvankelijk was bedoeld als het vierde krijgsmachtdel, het Korps Mobiele Colonnas: het doel van dat deel van de militaire organisatie is niet zozeer het voorkomen van het onheil als wel het bestrijden van de onmiddellijke gevolgen daarvan. Misschien ligt in dat kenmerkende verschil wel tevens een van de belangrijkste redenen waarom menigeen het dienen in het KMC zo weinig aantrekkelijk acht. Aan die geringe waardering is ongetwijfeld ook debet dat voor de personeelsvoorziening van dat korps al van het begin af werd geput uit een bron waarvoor de andere krijgsmachtdelen geen enkele belangstelling hadden. Immers, voor wie in de oorlogsorganisatie geen emplot was — de dienstplichtige zonder mobilisatiebestemming — die kreeg de verplichting opgelegd het personeelsbestand op peil te brengen van een oorspronkelijk als *civiele* organisatie bedoeld apparaat waarvoor onder de burgerij zelf te weinig animo bestond. Het is niet verwonderlijk dat de daaruit voortkomende onvrede ook doorwerkte bij de vrijwillig dienende militairen, die in de regel niet bijster gebrand zijn op een tewerkstelling in de KMC-organisatie die niet alleen

wordt beschouwd als liggende buiten het aanvaardbare carrièregebied maar die bovendien onder de collega's maar al te vaak doet vermoeden dat de betrokkene wellicht een of ander „bakkie” zal hebben gehad.

Merkwaardig aan die onderwaardering is eigenlijk dat men in de mondiale strategie van onze dagen allang ervan overtuigd is dat een op oorlogspreventie gericht beleid slechts dan het beoogde resultaat zal kunnen opleveren als naast een adequate krijgsmacht tevens kan worden beschikt over een minstens gelijkwaardig stelsel van civiele verdediging. Want oorlogspreventie vergt dat men de potentiële tegenstander overtuigt van de zinloosheid, te trachten ons zijn wil met geweld op te leggen; daarvoor is het noodzakelijk dat het moreel van de bevolking bestand is tegen geweld of chantage daarmee, en dat is illusoir tenzij het maximale werd en zal worden gedaan voor de bescherming van die bevolking. In dat verband moet het ook duidelijk zijn dat de krijgsmacht het grootste belang dient te hechten aan de kwalitatieve personeelsvulling van haar inbreng in het geheel van de civiele verdediging.

Zeër zeker zou het aanbeveling verdienen bij onze oordeelsvorming terzake eens wat meer te letten op hetgeen in andere landen wordt gedaan. Zo mag toch bijvoorbeeld wel bekend zijn dat de civiele-verdedigingsorganisatie van de Sovjet-Unie is bemand met hoogwaardig militair personeel, niet in de laatste plaats omdat men de buitenwereld en vooral de eigen burgers wil duidelijk maken dat er in een eventueel gewelddadig conflict geen sprake zal kunnen zijn van een door de tegenstander beoogde „assured destruction” van de Russische bevolking.

Dezelfde overwegingen behoren onverkort ook te gelden voor de kwaliteit en kwantiteit van de ter beschikking te stellen materiële middelen. Evenals de krijgsmacht aan geloofwaardigheid zal inboeten als het militaire gereedschap niet is afgestemd op de eisen die voortvloeien uit de opgedragen taken, zo vermindert ook de geloofwaar-

digheid van een civiele verdediging waarin de materieelpositie niet in overeenstemming is met de aard en omvang van de onheilen waarmee zij naar verwachting kan worden geconfronteerd. Tijdige modernisering en passende uitbreiding van het arsenaal — gelijke tred houdende met de ontwikkeling van wetenschap en techniek en met het toenemen van de kans dat op de organisatie een beroep moet worden gedaan — is een conditio sine qua non voor zowel de strijdkrachten als het hulpverleningsapparaat.

In dat verband mag ook wel eens de vraag worden opgeworpen of de eis van onmiddellijke inzetbaarheid van althans een gedeelte van het potentieel niet evenzeer behoort te worden gesteld aan het Korps Mobiele Colonnies. Weliswaar werd tot dusverre in een aantal gevallen op zeer loffelijke wijze hulp geboden, maar de mate waarin dat mogelijk was werd feitelijk bepaald door het al dan niet aanwezig zijn van een voldoende sterkte aan geschoold personeel: hetzij in de laatste twee weken van de opleiding, hetzij tijdens de relatief schaarse herhalingsoefeningen. Bedacht moet worden dat — evenals een niet parate krijgsmacht een slechts beperkte waarde heeft voor de realisatie van een op oorlogsvoorkoming gericht beleid — een pas na verloop van tijd inzetbare beschermingsorganisatie nauwelijks een bijdrage zal kun-

nen leveren tot de gewenste versterking van het moreel van een bedreigde burgerbevolking.

Het zilveren jubileum van dit helaas maar al te vaak geringschattend bejegende non-combattantenkorps biedt een welkome gelegenheid dat deel van de krijgsmachtorganisatie eens wat meer bekendheid te geven. Daarom is dit, op de verjaardag van het Korps Mobiele Colonnies verschijnende, nummer van de Militaire Spectator gevuld met bijdragen die ten doel hebben althans een deel van de onbekendheid weg te nemen in de hoop daarmee ook iets te kunnen verbeteren aan het onbegrip. Daarbij is het goed, te beseffen dat het op de omslag afgebeelde korpsembleem — naast de specifieke symbolen voor de reddingsdienst (bijl), brandweer (vlammenwaaier) en geneeskundige dienst (esculaapteken) — wel degelijk ook de dolk voert als teken dat deze eenheid moet worden gerekend tot de krijgsmachtonderdelen.

Daarom op deze plaats gaarne een welgemeende felicitatie aan het adres van de óngewapende wapenbroeders ter gelegenheid van de viering van het vijftienvijftigjarige bestaan van hun korps; daaraan zij onmiddellijk toegevoegd de wens dat zij tevens de erkenning mogen verkrijgen die men, om zijn essentiële functie in het nationale veiligheidsbeleid, het Korps Mobiele Colonnies niet mag onthouden!

Vijfde Nationale Taptoe Breda

De vele liefhebbers van militaire en aanverwante muziek en show worden eraan herinnerd dat van 21 tot en met 30 augustus opnieuw een Nationale Taptoe Breda wordt gehouden op de Parade van het Kasteel van Breda. Als centraal thema werd daarvoor gekozen „35 jaar bevrijding van Nederland”. Twaalf militaire orkesten en korpsen treden op, waarbij speciale vermelding verdient een gezamenlijke presentatie — voor het eerst in de geschiedenis — van de drie beroepsorkesten van de krijgsmacht in de geest van de uit Engeland bekende „massed bands”; ook het burgerelement is sterk vertegenwoordigd.

Bij het verschijnen van dit nummer is de kaartverkoop — bij alle VVV-kantoren — reeds begonnen, en de gerichte reclamecampagne heeft inmiddels voldoende bekendheid aan deze taptoe gegeven. Maar vooral omdat in het vrij recente verleden zozeer werd geageerd tegen alles wat ook maar enigszins zweemde naar een positieve presentatie van de krijgsmacht, is het zinvol ook in deze kolommen een opwekking te plaatsen tot het bijwonen van deze kleur- en klankrijke gebeurtenis, waarbij zelfs de liefhebbers van antiek aan hun trekken komen dank zij de deelneming van de vereniging „Keep them Rolling” met haar legervoertuigen uit de jaren 1939-'45.